

حرف‌هایی برای شنیدن

خواسته‌های سینماگران از سیاستگذاران سینمایی

گردهمایی امنیت شغلی برگزار نشد اما در این مدت دوهفتای سینماگران از دغدغه‌های خود در این باره به رسانه‌ها گفته‌اند. شاید خواندن دوباره آن‌ها برای مسؤولان بد نباشد.

خانه سینما نباید وا‌سته به دولت باشد

غلامرضا آزادی تهیه‌کننده و فیلمبردار

امنیت شغلی و احترام حرفه‌ای یکی از مهم‌ترین نیازهای سینماگران است. در سال‌های اخیر جریانی در سینمای ایران به راه افتاده که احترام سینماگران را از بین برده است. در سال‌های قبل دانش و تجربه ضامن ورود افسرد به این حرفه بود اما اکنون رولاب جایگزین ضوابط شده است. اصناف سینمایی مانند کارمندان یا کارگران، بیمه، بازنشستگی، ترفیع شغلی و… ندارند و باید با مشکلات حرفه‌شان کنار بیایند اما نیازمند اجرای قوانین حمایتی هستیم تا تجربه، دانش و انگیزه سینماگران نابود نشود. قانون‌های حمایتی نظم و انضباط حرفه‌ای را به سینمای ایران برمی‌گرداند.داشتن سندیکیایی قوی می‌تواند اعضای خانه سینما را برای رسیدن به اهدافشان یاری کند. خانه سینما نباید وابسته به دولت باشد. پشتیبانی سندیکا از اعضای صنف در مواقع حساس می‌تواند احترام و امنیت شغلی از بین رفته را به اهالی سینما بازگرداند.

اکون رولاب جایگزین ضوابط

شده است. اصناف سینمایی مانند کارمندان یا کارگران، بیمه، بازنشستگی، ترفیع شغلی و… ندارند و باید با مشکلات حرفه‌شان کنار بیایند اما نیازمند اجرای قوانین حمایتی هستیم تا تجربه، دانش و انگیزه سینماگران نابود نشود. قانون‌های حمایتی نظم و انضباط حرفه‌ای را به سینمای ایران برمی‌گرداند.داشتن سندیکیایی قوی می‌تواند اعضای خانه سینما را برای رسیدن به اهدافشان یاری کند. خانه سینما نباید وابسته به دولت باشد. پشتیبانی سندیکا از اعضای صنف در مواقع حساس می‌تواند احترام و امنیت شغلی از بین رفته را به اهالی سینما بازگرداند.

سبازی نهادها به سینما ظلم می‌کنند

امیرسماواتی تهیه‌کننده و کارگردان

مشکلات سینما در زمینه امنیت شغلی هم به شرایط سینما مربوط می‌شود و هم به شرایطی که دولت به سینماگران تحمیل می‌کند. متأسفانه امکانات در اختیار گروهی قرار می‌گیرد و گروهی دیگر محروم از امکانات و فضای کار هستند. در چنین شرایطی مفهوم امنیت شغلی برای افراد مختلف معنای متفاوت دارد. گروهی کمبودی احساس می‌کنند و گروهی دیگر نیازمند امکانات محدودی برای امرار معاش هستند. برای امنیت شغلی باید هویت سینما پذیرفته شود در حالی که برخی از نهادها نسبت به سینما جفا می‌کنند گاهی یک کارگردان بودجه‌ای چندبرابر یک پروژه سینمایی را دریافت می‌کند تا فیلم یا مجموعه‌ای را کارگردانی کند که طبعاً این کارگردان هرگز مشکل کمبود امنیت شغلی را درک نمی‌کند.تأش خانه سینما برای روشن کردن وضعیت امنیت شغلی قابل تقدیر است و ممکن است این تلاش‌ها در کوتاهمدت به نتیجه نرسد اما باید این مشکل بزرگ مطرح شود و فضایی به وجود بیاید تا کارگردانان امنیت شغلی و عوامل سینما در شرایطی عادلانه حرفه‌ای و به دور از تبعیض فعالیت کنند.

سهم خانه سینما داده شود

محمدعلی نجفی کارگردان سینما

در ابتدای تشکیل خانه سینما مقرر شده بود درصدی از فروش فیلم‌ها به آن نهاد صنفی تعلق گیرد. باید بررسی شود که این مبلغ چسرا در فیلم‌ها به سینماقرار نمی‌گیرد. موضوع حقوق صنفی مسأله‌ای نیست که بتوان به راحتی از کنار آن گذشت، اگر دست‌اندرکاران

سینما در چنین اموری فعالیت کنند سینما سیر درست و تکمیلی خواهد داشت. خانه سینما هم در تعامل با معاونت سینمایی می‌تواند به روند رشد سینما کمک شایانی کند.یکی از مشخصه‌ای این توجه فعالیت‌است که خانه سینما در ارتباط با بحث امنیت شغلی در پیش گرفته. نتیجه این گونه فعالیت‌ها هرچه باشد امری مثبت برای اهالی سینما محسوب می‌شود. از طرفی در ابتدای شکل‌گیری خانه سینما طی نشست‌هایی که اهالی سینما با معاونت سینمایی وقت داشتند مقرر شد درصدی از فروش فیلم‌ها به حساب خانه سینما واریز شود. این درصد هنوز هم از فروش فیلم‌ها کم می‌شود اما مدت‌هاست در اختیار خانه سینما قرار نمی‌گیرد. باید این موضوع بررسی شود که این مبلغ چرا به خانه سینما پرداخت نمی‌شود.

سندیکای دفتر تمدن برای احیای حقوق

پرویز معاونتین صدایدار

در تمام دنیا سندیکاهایی برای احقاق حقوق صنفوف مختلف وجود دارد. سینماگران ایرانی هم نیاز به سندیکایی دارند که حقوق مادی و معنوی آن‌ها را در تعامل با مجلس و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و دولت تعریف و از این حقوق دفاع کند. مدیران سینمایی می‌توانند از طریق نمایندگانی که سندیکا معرفی می‌کند یا از راه افکار و مشکلات سینماگران آشنا شوند. تصمیم‌گیری‌هایی که در چنین فضایی اتفاق می‌افتد همراه مشکلات صنفی اهالی سینما آغاز شده اما در آخرین لحظه‌ها به قدرتمند حقوق سینماگران تأمین نمی‌شود و رابطه درستی بین اهالی سینما و مدیران سینمایی برقرار نمی‌شود. ۱۰ سال پیش در خانه سینما تلاش‌هایی برای ایجاد سندیکا و حل مشکلات صنفی اهالی سینما آغاز شده اما در آخرین لحظه‌ها به تلاش نافرجام ماند. خانه سینما قصد دارد دوباره برای احیای حقوق سینماگران تلاش کند و این تلاش را باید متعتم شمرد. ساماندهی به وضعیت شغلی و حرفه‌ای اهالی سینما می‌تواند بسیاری از این مشکلات را حل کند.

علیرضا زرین‌دست فیلمبردار

امنیت شغلی در سینمای ایران بحثی ریشه‌ای و بسیار جدی است. سینما قصد دارد بنیاد اصلی و پیکره سینمای ایران را توسط اجرای درست طرح امنیت شغلی ترمیم کند اما مساله بسیار اساسی‌تر از این است که به این راحتی‌ها قابل حل باشد. در سینمای ایران پیوند بین موفقیت انجام می‌شود اما نتیجه رضایت‌بخشی نیست چون این پیوند نامتجانس است. مساله امنیت شغلی مدت‌هاست در سینمای ما شبیه به این پیوندها شده است. فکر اصلی پیوند است اما اینکه چه عضوی را به کجا پیوند بزنند مهم نیست. طرح این مسائل بسیار مهم و حیاتی است. اما هدف از طرح آنها باید رسیدن به یک ساختار بنیادین و قانونمند برای حل مشکل امنیت شغلی هنرمندان باشد و باید تا رسیدن به نتیجه نهایی و رفع مسائل سینماگران پیگیری شود. بیکاری پنهان در سینمای ایران در حال پیداد است. این مساله سینماگران را رنج می‌دهد و راهی جز تسلیم شرایط شدن را برایشان باقی نمی‌گذارد.

تلاش برای حذف خانه سینما از فعالیت‌های صنفی

یک پایان

گیسو ففغوری

بسا لغو گردهمایی «امنیت شغلی» فصل جدیدی در مناسبات سینماگران با سیاستگذاران سینما پیش آمده است. حالا دیگر به صراحت می‌توان از تلاش عده‌ای برای حذف خانه سینما سخن گفت. تنها نهاد صنفی سینما در حالی که تنها پنج ماه به پایان فعالیت این دوره هیات مدیره آن باقی مانده است؛ دچار چالشی مستمر با معاونت سینمایی شده است. چالشی که با احتمال نادیده انگاشتن و حذف این نهاد با پنج هزار عضو سینماگر از سبوی برخی مسؤولان ذی‌ربط رو به رو است. راه‌حل‌هایی که این هیات مدیره برای برقراری امنیت و آسایش شغلی برای اهالی سینما مطرح می‌کند با عدم استقبال از سوی مسؤولان مربوطه رو به می‌شود. فرقی ندارد این تقاضا درخواست بن کتاب و خرید ۵۰۰ جلد کتاب برگزیده سینمایی باشد یا اینکه طرح تدوین‌شده‌ای مانند طرح امنیت شغلی. درخواست دیدار نمایندگان این نهاد صنفی با معاونت سینمایی و اسفندبار رچیه‌شایی از اردیبهشت ماه تا الان بی‌جواب مانده است. خواسته معاونت سینمایی و نهادها از این نهاد چیست؟ این سؤالی است که در طول این ۹ ماه بی‌جواب مانده است. فرهاد توحیدی از اعضای هیات مدیره خانه سینما می‌گوید: «معاونت سینمایی عنوان کرد: «ما تاکنون ۳۰ نامه به ایشان (شمقدری) نوشته‌ایم و اگر کار تابل خود را باز کنند متوجه می‌شوند که این موضوع اقدامی یک‌شبه نیست و ما‌ها است که هیات مدیره خانه سینما پیگیر مطالبات اجتماعی صنفوف است.» به یاد می‌آوریم این دولت با شعار خدمتگرازی، عدالت و مهرورزی فعالیت خود را آغاز کرده است ودر اولین سخنرانی‌های رئیس دولت دهم یکی از اعتراض‌ها به صفارهندی وزیر ورشاد دولت نهم عدم احترام به هنرمندان بود.

گردهمایی صنفی یا سیاسی

هنگامی که در تاریخ سوم مرداد امین تارخ و فرهاد توحیدی در کنفرانس مطبوعاتی درباره گردهمایی امنیت شغلی سخن می‌گفتند قرار نبود از آن برداشتی سیاسی شود. آنان بارها بر این نکته تأکید کردند که این گردهمایی صنفی است و قرار نیست ما فعالیت سیاسی داشته باشیم. آنها اعلام کردند جیب خانه سینما خالی است و هنرمندان سینما به طور متوسط ۱۸ ماه یک بار بیکار هستند. آنان نکاتی را به عنوان ۷ درد امنیت شغلی بیان کردند و ارائه دادند که سه صریح قانون بود و در اصل ۲۸ و ۲۹ قانون اساسی و ۱۰۴ و ۱۱۶ برنامه چهارم توسعه آمده است. در مدت حدود دو هفته‌ای که تا زمان برگزاری این گردهمایی وقت نبود تعدادی از سینماگران درباره وضعیت شغلی و صنفی خود سخن گفتند. در روزهای آخر هم ۱۲۰ سینماگر در دو سه جمله کوتاه دوستان همکار خود را به حضور در این گردهمایی دعوت کردند. اما جو ناگهان برگشت. اعلام عدم حضور مسؤولان در این نشست با توجه به ابزار امیدواری مسؤولان خانه سینما، در کنار سخنان معاون دیگری وقت ارشاد و بی‌اطلاعی وزیر ارشاد ماجرا را به صورت دیگری تغییر داد. گردهمایی «امنیت شغلی» همان طور که رسانه‌ای دولتی همچون ایرنا بر تیت زد، «گردهمایی صنفی» بود که به دلایلی لغو شد. اصل مطلب در همین کلمات کنار هم قرار گرفته بیان شده است: «می‌خواستیم در خانه سینما گرد هم جمع شویم تا از فقدان امنیت شغلی سخن بگوییم. اما ناچار از لغو گردهمایی شدیم. آیا نشانه‌ای روشن‌تر از این برای نبود امنیت شغلی وجود دارد؟» همین سه جمله هم به اندازه کافی گویا بود.

مطالبات گردهمایی

این گردهمایی به تأکید برگزار کنندگانش قرار نبود به صورت عام و مردمی برگزار شود. فقط صنفی بود و هنرمندانی همچون سیروس الوند، عبدالله اسکندری، محمدرضا اسلاتی، توحید مصوری، یک کارگردان، یک پیشکسوت و یک دستیار کارگردان در آن می‌خواستند سخنرانی کنند. همچنین از وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، وزیر رفاه، وزیر کار و امور اجتماعی و مقاماتی از شهرهای هم دعوت شده بود تا در جمع سینماگران حضور داشته باشند. محور چهار برای روز گردهمایی مشخص شد: هدف از این گردهمایی صنفی «پای فشنردن بی‌امور صنفی شامل امنیت شغلی و بیمه بیکاری» بود. اعضای جامعه سینمایی کشور در راستای حمایت از پدیدآورندگان آثار فرهنگی و هنری و امنیت شغلی اصحاب فرهنگ و هنر، مطبوعات و قلم، به‌سترسازی برای امور بین‌المللی در عرصه‌های فرهنگی و هنری و تنظیم مناسبات رولاب میان اشخاص حقوقی و حقوقی جهت تهیه لایحه امنیت شغلی اصحاب فرهنگ و هنر و استقرار نظام صنفی بخش فرهنگ تا پایان سال اول برنامه چهارم و همچنین پیگیری مشکلات اصحاب فرهنگ و هنر که شغل خود را از دست می‌دهند و به تشخیص دولت به مدت حداکثر سه سال تحت پوشش بیمه بیکاری قرار می‌گیرند (که در ماده ۱۱۶ قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی مصوب ۸۳/۹/۱۱ آمده است)، اقدامات لازم را به عمل بیاورند. همچنین جامعه اصناف سینمایی در این گردهمایی برای اجرای ماده ۱۰۴ قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی مصوب ۸۳/۹/۱۱ شورای اسلامی که در آن دولت مکلف است، به منظور رونق اقتصاد فرهنگ، افزایش اشتغال، بهبود کیفیت کالا و خدمات، رقابت‌پذیری، خلق منابع جدید، توزیع عادلانه محصولات فرهنگی در دو محوریت اصلاح قوانین و مقررات برای رفع موانع انحصاری، تقویت رقابت‌پذیری و فراهم‌سازی فصل مشترک‌های مردم، نهادهای غیردولتی صنفی و غیرحرفه‌ای در امور فرهنگی و همچنین اقدامات قانونی لازم برای تأکید به صندوق‌های غیردولتی ضمانت به منظور حمایت از تولید، توزیع و صادرات کالا و خدمات فرهنگی و هنری اقدامات لازم را به عمل آورد.

ورقی که ناگهان برگشت

در فاصله ۴۸ ساعت مانده به برگزاری هایش، بااهتمام نظر مسؤولان نسبت به این گردهمایی آغاز شد البته نه به شکل رویارو بلکه در گفت‌وگو با رسانه‌هایی همچون فارس. در حالی که برگزار کنندگان گردهمایی از وزیر ارشاد و مسؤولان سینمایی دعوت کرده بودند حضور داشته باشند آنان اعلام کردند در این برنامه شرکت نمی‌کنند. وزیر ارشاد در حالی که هفته پیش گفته بود: «وزارت ارشاد به عنوان دستگاه فرهنگی کشور اولویت‌های خود را تأمین رفا‌ه هنرمندان قرار داده است» اما چند روز بعد در جمع خبرنگاران اعلام کرد:«بحث امنیت شغلی بحث جدیدی نیست. این نگرانان اعلام کرد:«بحث امنیت مختلف مطرح بوده است. ما برای حوزه سینما اقدامات خوبی انجام داده‌ایم و بحث سینما در هیات دولت هم مطرح شده است. دولت هم به صورت جدی از سینما حمایت می‌کند و خواهد کرد. لذا وضعیت سینما بهتر از گذشته پیدازند. باید تأکید کرد در این مراسم به هیچ عنوان نه خبری از سیاسی کاری است

نم‌دانم چه شده که دوستان و اهالی سینما نگران وضعیت

سینمای ایران

یک نماینده سینماگران در ۳۱ خرداد۸۸

و نه قرار است گلریزان شود چرا که این کارها در شأن خانه سینما نیست و ما قصد نداریم خرجی اعضای صنفوف را از این مراسم تأمین کنیم بلکه این مراسم صرفاً برگزار می‌شود تا توجه مسؤولان و مردم را برای احقاق حقوق‌مان و سرپا ماندن خانه سینما جلب کنیم». اما برخی مسؤولان ارشاد با شو دانستن و سیاسی خواندن این گردهمایی به نکته‌های دیگری نیز اشاره کردند. در فاصله کمتر از ۲۴ ساعت خبری اعلام شد که نشان از تخلفات در اعمال مقررات مالی خانه سینما می‌داد. «بابک خانیان» مشاور اجرایی معاونت امور سینمایی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در گفت‌وگو با فارس گفته بود: «خانه سینما در تفاهنامه سال ۸۸ تخلفاتی دارد، در حالی که بر اساس موافقتنامه تعهدات طرفین باید درست انجام شود. همچنین بر اساس موافقتنامه، جبران خسارت هرگونه تعلل در اجرای مفاد موافقتنامه، طرح معیشتی شامل طرح معمرین و بیمه‌ای عمومی می‌تواند این فرد احمد طالبی‌نژاد منتقد شناخته‌نده باشد یا می‌تواند جیب‌باله کاسه‌ساز باشد. به مرام و مشی سیاسی هم ارتباطی ندارد. منتقدان همیشه هستند و بخشی سیاسی هم دارند. برای بیمه تکمیلی هنرمندان را به اقدام خودسرانه با بیمه قرارداد بستند و مبلغ ۲۴ میلیون و ۷۵۱ هزار تومان بدهی به بار آوردند، آن هم بدون اجازه معاونت سینمایی و صندوق و؛ حالا حاضر به پرداختش نیز به بیمه نیستند و بیمه هم کار بیمه تکمیلی را متوقف کرده است، در حالی که صندوق اعتباری هنرمندان آنها را بیمه کرده بود، در صورتی که آنها با معاونت سینمایی تعهد کرده بودند و این به نفع خودشان بود و بار مالی‌شان را برمی‌داشت.»

اما در بند ۱۰ – ه صورتجلسه الحاقی آمده‌است: «کمک به اجرای طرح معیشتی و بیمه‌ای بیمه تکمیلی درمان … می‌شود. هم‌دسسی پول و تدبیر اجرایی از طریق صندوق اعتباری هنرمندان، در سال ۸۸ صورت‌پذیرفته است. دوستان رأس‌ا به‌رمغ تعهدی که داده‌اند، برای بیمه تکمیلی هنرمندان با اقدامی خودسرانه با بیمه قرارداد بستند و مبلغ ۲۴ میلیون و ۷۵۱ هزار تومان بدهی به بار آوردند، آن هم بدون اجازه معاونت سینمایی و صندوق و؛ حالا حاضر به پرداختش نیز به بیمه نیستند و بیمه هم کار بیمه تکمیلی را متوقف کرده است، در حالی که صندوق اعتباری هنرمندان آنها را بیمه کرده بود، در صورتی که آنها با معاونت سینمایی تعهد کرده بودند و این به نفع خودشان بود و بار مالی‌شان را برمی‌داشت.»

اما در بند ۱۰ – ه صورتجلسه الحاقی آمده‌است: «کمک به اجرای طرح معیشتی و بیمه‌ای بیمه تکمیلی درمان … می‌شود. هم‌دسسی پول و تدبیر اجرایی از طریق صندوق اعتباری هنرمندان، در سال ۸۸ صورت‌پذیرفته است. دوستان رأس‌ا به‌رمغ تعهدی که داده‌اند، برای بیمه تکمیلی هنرمندان با اقدامی خودسرانه با بیمه قرارداد بستند و مبلغ ۲۴ میلیون و ۷۵۱ هزار تومان بدهی به بار آوردند، آن هم بدون اجازه معاونت سینمایی و صندوق و؛ حالا حاضر به پرداختش نیز به بیمه نیستند و بیمه هم کار بیمه تکمیلی را متوقف کرده است، در حالی که صندوق اعتباری هنرمندان آنها را بیمه کرده بود، در صورتی که آنها با معاونت سینمایی تعهد کرده بودند و این به نفع خودشان بود و بار مالی‌شان را برمی‌داشت.»

اما در بند ۱۰ – ه صورتجلسه الحاقی آمده‌است: «کمک به اجرای طرح معیشتی و بیمه‌ای بیمه تکمیلی درمان … می‌شود. هم‌دسسی پول و تدبیر اجرایی از طریق صندوق اعتباری هنرمندان، در سال ۸۸ صورت‌پذیرفته است. دوستان رأس‌ا به‌رمغ تعهدی که داده‌اند، برای بیمه تکمیلی هنرمندان با اقدامی خودسرانه با بیمه قرارداد بستند و مبلغ ۲۴ میلیون و ۷۵۱ هزار تومان بدهی به بار آوردند، آن هم بدون اجازه معاونت سینمایی و صندوق و؛ حالا حاضر به پرداختش نیز به بیمه نیستند و بیمه هم کار بیمه تکمیلی را متوقف کرده است، در حالی که صندوق اعتباری هنرمندان آنها را بیمه کرده بود، در صورتی که آنها با معاونت سینمایی تعهد کرده بودند و این به نفع خودشان بود و بار مالی‌شان را برمی‌داشت.»

سال پنجم ■ شماره ۱۰۳۷ *شرق* ^{روزانه}

یادآوری

تعامل دولتمردان و سینماگران یک وعده فراموشی‌شده

شاید حالا کمتر به یاد کسی مانده است که مدیرعامل خانه سینما، رئیس کانون کارگردانان و جمعی از اعضای هیات مدیره خانه سینمایا با دکتر حسینی(وزیر ارشاد کنونی) نامزد احراز پست وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی درآن زمان یعنی دوم شهریور ۸۸ در دانشگاه پیام‌نور دیدار کردند؛ دیداری که در آن نمایندگان جامعه اصناف سینمایی مطالبات و پیشنهادات خود را در عرصه مدیریت کلان سینمایی بیان و پیش‌نویس لایحه نظام سینمایی و حمایت از حقوق مادی و معنوی آثار سینمایی را ارائه کردند. در همین دیدار بود که برخی خواسته‌های این افراد با اعتراض سخت دیگر سینماگران روبه‌رو شد به خصوص بحث تعطیلی برخی نهادها دولتی. اما در این نشست نمایندگان جامعه اصناف سینمایی درباره بروز ناخشنودی از شکاف عمیق به‌وجود آمده بین هنرمندان و دولتمردان به تحلیل خویش از این موضوع پرداختند و تجویز مسکن‌های مقطعی برای حل مشکلات و مسائل قلمرو هنر را به‌عنوان آفت برشمردند و هشدار دادند که نگاه امرانه برخی دولتمردان و عدم اعتماد آنها به هنرمندان سرچشمه اصلی این نارضایتی هاست و اصلاح این نگاه در برنامه و عملکرد، تنها راه برون‌شد از وضع موجود است. همچنین به محدودیت‌ها و سیاست راضی نگه داشتن عده‌ای نیز اشاره کردند. دکتر محمد حسینی در آن روز به عنوان نامزد احراز پست وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی با تأیید نظر محمود احمدی‌نژاد مبنی بر ضعف عملکرد وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در چهار سال گذشته بر ضرورت تشکیل جلسات اینچنینی بین مدیران دولتی و هنرمندان تأکید کرد. در آن دیدار که کمتر از یک سال از آن می‌گذرد وعده داده شد: «مدیران دولتی تعامل رودررو با نخبگان نیاز داشته باشند.»شش سرفصل اصلی مطالبات و پیشنهادات برای پیشبرد و توسعه سینمای ایران در این نشست ارائه شد:

۱ – تدوین و تثبیت قوانین حمایتی از حقوق مادی و معنوی آثار سینمایی: سرقت آثار سینمایی و نبود قوانین معاصر حمایتی از آثار و سینماگران باعث آسیب‌های جدی به اقتصاد و منزلت سینما شده‌است. آخرین قانون در این عرصه مصوب در سال ۱۳۴۸ است؛ زمانی که ارتباطات امروزی و تنوع کنونی در رسانه‌ها موجود نبود و تعاریف حقوق معنوی آثار به شکل اکنون میسر نبوده است. ۲ – تأمین بیمه بیکاری و بازنشستگی: با عنایت به ظرفیت ناکافی تولید در سینمای ایران و بیکاری‌های فصلی و اشتغال به کار کوتاهمدت سینماگران با زمان تقریبی پنج ماه در سال و آن هم در دو سال یک بار، صرفاً ۲۲ درصد سینماگران به کار اشتغال دارند. بر این اساس بیمه بیکاری سینماگران و تأمین آتی‌ه (بازنشستگی) آنان اولویت نخست جامعه اصناف سینمایی است که در برنامه چهارم توسعه اقتصادی و فرهنگی نیز مصوب شده و تاکنون امروزی و تنوع کنونی در رسانه‌ها موجود نبود و تعاریف حقوق معنوی آثار به شکل اکنون میسر نبوده است.

۳ – تأمین بیمه بیکاری و بازنشستگی: با عنایت به ظرفیت ناکافی تولید در سینمای ایران و بیکاری‌های فصلی و اشتغال به کار کوتاهمدت سینماگران با زمان تقریبی پنج ماه در سال و آن هم در دو سال یک بار، صرفاً ۲۲ درصد سینماگران به کار اشتغال دارند. بر این اساس بیمه بیکاری سینماگران و تأمین آتی‌ه (بازنشستگی) آنان اولویت نخست جامعه اصناف سینمایی است که در برنامه چهارم توسعه اقتصادی و فرهنگی نیز مصوب شده و تاکنون امروزی و تنوع کنونی در رسانه‌ها موجود نبود و تعاریف حقوق معنوی آثار به شکل اکنون میسر نبوده است.

۴ – تأسیس صندوق حمایت از تولید، نشر و نمایش آثار سینمایی: بیش از ۴۵ درصد از هزینه تولید فیلم‌های سینمایی ایران از منابع عمومی و دولتی تأمین و پرداخت می‌شود. سو‌گهنگدانه این اعتبارات نه براساس شاخصه‌های هنری و نه حتی ارزش‌های استاندارد که براساس سلیقه و شناخت‌های محلی مدیران توزیع می‌شود. استفاده از تجارب سایر جوامع در رانده‌اندی صندوق حمایت از تولید، نشر و نمایش آثار سینمایی با تدوین آیین‌نامه‌های شفاف برای تعیین چگونگی و نحوه اختصاص اعتبارات و تسهیلات عمومی و دولتی، به گونه‌ای که هر تهیه‌کننده بتواند براساس شاخصه‌های فیلمنامه و عوامل اصلی تولید فیلم (کارگردان، نویسنده، فیلمبردار، بازیگر، سایر صحنه، موسیقی، تدوینگر و…) میزان کارکردش را توسط تولید خود را محاسبه و با کمترین نظام بوروکراسی و بدون نیاز به لابی‌های پشت پرده (که گاه در ملخفه خودی‌ها، پیشرفت هنر صنعت سینما را فراهم نمی‌کند که در اغلب موارد به عنوان عامل بازدارنده برای این قلمرو نقش آفرینی می‌کند. بر این اساس اعمال پیشنهادات نیز برای انجام اصلاحات در ساختار تشکیلات کنونی ضروری است.

– تغییر ماموریت و ساختار کنونی «بنیاد سینمایی فرای» به مرکز خدمات سینمایی فرایی – حذف ماموریت و انحلال اتجمن سینمای جوان – حذف ماموریت و انحلال مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی

۵– غلبه نگاه قیومت مدیران دولتی به سینماگران: تفکر و باور مدیران دولتی در انحصاری بودن فهم آنان از سره و ناسره، صواب و ناصواب معرفت و اجتماع، در این سال‌ها موجب از بین رفتن اعتماد میان سینماگران و دولت شده است. ضرورت اصلاح این فرآیند در واگذاری امور به اهتش در راستای باور به گوهر ایمان در انتخاب آزاد و مسوولانه آدمیان، راهبر تغییر نظام کنونی در شورای صدور پروانه ساخت و پروانه نمایش به ساختاری در شأن آدمیانی مسوول و مختار در حذف شورای پروانه ساخت و واگذاری شورای پروانه نمایش به خود سینماگران در قالب اعطای اختیار وانتظار پاسخگویی، امری در شأن هنرمندان وایراد ازب از سوی دولتمردان خواهد بود.

۶– توسعه زیرساخت‌های سینما: هنر صنعت سینما توانایی اشتغال افراد را با کمترین میزان سرمایه‌گذاری در میان دیگر صنایع دارد. بر این اساس برای توسعه تولیدات سینمایی توجه به بند پنجم در حذف ممیزی و واگذاری پروانه نمایش به سینماگران و سرمایه‌گذاری در بخش تولید و ساخت شرک سینمایی معاصر، حمایت از بخش خصوصی برای رانده‌اندی ساخت پلاتو در ابعاد محله و تأمین تجهیزات حرکتی را دوجندان می‌کند.